

Έχετε σκεφθεί ποτέ να χαμογελάσετε σ' αυτούς που (για άγνωστο λόγο) σας... αγριοκοιτάζουν ή, σε... γνωστούς που, απλά, σας κοιτούν απαθώς, λες και είστε αόρατοι;

Έχετε σκεφθεί ποτέ να χαιρετάτε όσους (για άγνωστο λόγο) δεν σας χαιρετούν, ακόμα κι αν στέκεστε δίπλα-δίπλα στο ασανσέρ κάθε πρωί την ίδια ώρα;

Δεν ρωτώ, εάν το είχατε κάνει "κάποτε" στο παρελθόν, αλλά αν το κάνετε ή σκέφτεστε να το κάνετε...

Ίσως με έκπληξη διαπιστώσετε ότι... αργά, αλλά σταθερά, το σκηνικό θα αλλάξει.

Πρέπει να δίνουμε πάντοτε και στον εαυτό μας και στους άλλους τις ευκαιρίες ενός "ανοίγματος". Έχουμε "κλειστεί" μέσα στον "κόσμο" μας και αρνούμαστε, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, να εμφανίσουμε το πιο... ανθρώπινο πρόσωπό μας. Υπάρχουν λόγοι που φθάσαμε ως εκεί, κανείς δεν το αρνείται. Όμως, υπάρχουν πολλοί επίσης λόγοι για να βγούμε απ' αυτή την τόσο θλιβερή κατάσταση. Αν θέλουμε, μπορούμε να το πετύχουμε.

Μια τέτοιου είδους συνειδητή προσπάθεια από μέρους μας, πρώτα απ' όλα, θα έχει έναν θετικό αντίκτυπο σ' εμάς. Ο καθένας μας έχει ανάγκη να γνωρίζει και να νιώθει την ορθή θέση και αξία των πραγμάτων στη ζωή. Παρ' όλες τις δυσκολίες και τις αντιξοότητες μπορούμε να συμβάλλουμε θετικά στην εδραίωση μιας πιο ανθρώπινης επικοινωνίας και συμπεριφοράς.

Δεν θα λυθούν τα προσωπικά ή τα συλλογικά μας προβλήματα απλά μ' ένα χαμόγελο ή με το να καλημερίζουμε ο ένας τον άλλον... ωστόσο, όλα αυτά και τόσα και τόσα ακόμα άλλα, αποτελούν στοιχειώδεις αλλά ουσιαστικές "κινήσεις" ανθρώπινης συμπεριφοράς και επικοινωνίας. Αν δεν... "μπορούμε" ή δεν θέλουμε να ανταλλάσσουμε μια "καλημέρα" καθώς συναντιόμαστε στον δρόμο, στο ασανσέρ ή στον διάδρομο της πολυκατοικίας, στο γραφείο ή στο σούπερ μάρκετ,... πώς θα μπορέσουμε να συνυπάρξουμε, πώς θα μπορέσουμε να συναποφασίσουμε εκεί που πιθανό να χρειαστεί κάτι τέτοιο, πώς θα μπορέσουμε να συνεννοηθούμε, αν χρειαστεί να συζητήσουμε;

Είναι αστείο και θλιβερό συνάμα να "συζητούμε" για τέτοιου είδους θέματα, όμως η πραγματικότητά μας είναι αυτή που μας υποχρεώνει να σταθούμε και να αναγνωρίσουμε την θέση στην οποία έχουμε βρεθεί, την καθημερινότητά μας που, αντί να την βιώνουμε, μάλλον εκείνη...μάς βιώνει.

Από τα μικρά και τα απλά πρέπει να ξεκινήσουμε... Να βλέπουμε, να ακούμε, να παρατηρούμε και να νιώθουμε, να αναγνωρίζουμε και να αποδεχόμαστε, να συνειδητοποιούμε και να θέλουμε να πράξουμε, να θέλουμε να αλλάξουμε αυτά που κρίνουμε πως πρέπει να αλλάχθούν...να θέλουμε, για να μπορούμε. Από τα μικρά και τα απλά πρέπει να γίνει η αρχή.

Χριστίνα Αρνή

Ημερομηνία καταχώρησης: 3.5.2007